

2 Minutes ★★★

Directed by Dušan Peruničić from Serbia

У Достојевском „Злочину и казни“, Раскољниковљево морално буђење не долази кроз филозофско откриће, већ кроз неуредну конвергенцију туге, кривице и неочекиваног сукоба са милошћу. Душанов Перуничичев филм „2 минута“ делује унутар истог духовно-психолошког терена, мада транспонован на бетонске маргине савременог Београда где млади дилер дроге по имену Марко (Никос Михаиловић) прима два телефонска позива која прете да сруше цео његов морални универзум. Први најављује смрт његове мајке; други открива његовог издајника. Између ова два открића лежи временски оквир из наслова – компресовани етички експрес лонац где освета и опроштај

воде рат за власт над сломљеном душом. Перуничих показује изузетну зрелост за редитеља почетника, одбијајући лаку катарзу насиља у корист нечега што је бесконачно теже кинематографски приказати: тиху револуцију избора милости када се одмазда осећа као кисеоник.

Оно што разликује филм „2 минута“ од гомиле прича о моралу уличног криминала јесте Перуничихево одбијање да естетизује или криминални начин живота или искупитељски лук. Постоји сиров, готово документарни квалитет визуелне граматике филма – рад са ручном камером и шема природног осветљења подсећају на строги хуманизам браће Дарден у филму „Дечак са бициклом“, где милост не стиже божанском интервенцијом, већ кроз неспретне, несавршене гестове мањкавих људских бића. Михаиловићев Марко носи тежину својих двоструких позива (сина и дилера) са ненаметљивом тежином која никада не прелази у мелодраму. Када се врати са пијаце држећи мајчине намирнице и проналази њено беживотно тело, Перуничих се држи на лицу довољно дуго да видимо како се туга калцира у нешто теже, опасније. Ова изведба је Никосу Михаиловићу донела награду и похвалу за његов портрет пријатеља који упућује тај други, судбоносни телефонски позив – глас му пуцкета од страшне свести да је запалио фитиљ који не може да угаси.

Духовна архитектура филма постаје најочигледнија у Перуничихевом третману његовог антагонисте, доушника Бруна (кога са изненађујућом рањивошћу игра Бруно Вељановски). Уместо да га представи као једнодимензионалну фигуру Јуде, редитељ му даје језиву сложеност – у његовим престрављеним очима назиремо

исти инстинкт за преживљавање који управља Марковим сопственим моралним рачуном. Међутим, Гордана Ђокић као Ана пружа емоционално-теолошко сидро филма. Њена награђивана споредна глума отелотворује оно што би Емануел Левинас назвао „лицем Другог“ – то несводљиво људско присуство које захтева етички одговор изван система правде или освете. Када пресретне Маркову путању ка насиљу, Ђокић не држи проповед; она једноставно стоји тамо, њено присуство прекида наративни замах ка крвопролићу. То је мајсторска класа у уздржаности, како од глумице, тако и од њеног редитеља.

Перуничичев буџет од 1.000 евра постаје не ограничење већ естетска стратегија – ло-фи текстура филма појачава, а не умањује његове тематске проблеме. Огољени продукцијски дизајн нас тера да обратимо пажњу на лица, гестове, микроекспресије где се заправо дешава унутрашња трансформација. Овде постоји нешто од раног Аронофског (Пијева ера) у томе како нужност постаје мајка визуелног изума, иако су Перуничичеве бриге мање психолошки трилер него духовно-реалистичка драма. Ако филм повремено посрне у свом темпу – пијачна секвенца делује благо продужено изван своје наративне функције – то су муке редитеља који још увек калибрише своје ритмичке инстинкте. Важније је то што Перуничич разуме нешто кључно у вези са односом филма према милости: то се не може објаснити, већ само посматрати. Завршна секвенца, где Марко прави свој избор, одвија се са елиптичном двосмисленошћу која верује публици да сама заврши моралну геометрију.

У савременом филмском пејзажу засићеном наративима освете који фетишизују насиље као развој

ликова, филм „2 минута“ се усуђује да сугерише да је најреволуционарнији чин доступан обесправљенима одбијање освете. Перуничкић је створио филм који се налази у продуктивној тензији са филмом „Џепарош“ Роберта Бресона и радничким католицизмом породице Дарден, али говори аутентично српским гласом утемељеним у православним духовним традицијама радикалног опроштаја. За филмског ствараоца који је четири године прао аутомобиле и достављао храну да би финансирао свој позив, Перуничкић показује да уметност рођена из борбе носи свој неизбрисиви ауторитет. „2 минута“ је грубо искован, повремено неуглачан, али блиставо жив са хитним питањима која су важна: Може ли нам се опростити? Можемо ли опростити? И можда најважније - колико нас кошта да изаберемо милост када се бес осећа као сам опстанак? Ово је независни филм у свом највиталнијем издању: филм који се рве са Богом у београдској улицици и одбија да се ослободи док не добије благослов. —
Рецензија: Адријан Перез.

In Dostoevsky's *Crime and Punishment*, Raskolnikov's moral awakening arrives not through philosophical revelation but through the messy convergence of grief, guilt, and an unexpected confrontation with grace. Dušan Peruničić's *2 Minutes* operates within this same spiritual-psychological terrain, though transposed to the concrete margins of contemporary Belgrade where a young drug dealer named

Marko (Nikos Mihailović) receives two phone calls that threaten to collapse his entire moral universe. The first announces his mother's death; the second reveals his betrayer. Between these twin revelations lies the titular timeframe—a compressed ethical pressure-cooker where vengeance and forgiveness wage war for dominion over a fractured soul. Peruničić demonstrates remarkable maturity for a first-time director, refusing the easy catharsis of violence in favor of something infinitely more difficult to render cinematically: the quiet revolution of choosing mercy when retribution feels like oxygen.

What distinguishes *2 Minutes* from the glut of street-crime morality tales is Peruničić's refusal to aestheticize either the criminal lifestyle or the redemptive arc. There's a raw, almost documentary-like quality to the film's visual grammar—the handheld camera work and natural lighting scheme recall the Dardenne brothers' austere humanism in *The Kid with a Bike*, where grace arrives not through divine intervention but through the fumbling, imperfect gestures of flawed human beings. Mihailović's Marko carries the weight of his dual vocations (son and dealer) with an understated heaviness that never tips into melodrama. When he returns from the market clutching his mother's groceries to find her lifeless body, Peruničić holds on his face just long enough for us to witness grief calcifying into something harder, more dangerous. The performance earned Nikos Mihailovic an award commendation for his portrayal of the friend delivering that second, fateful phone call—his voice crackling with the terrible knowledge that he's lit a fuse he cannot extinguish.

The film's spiritual architecture becomes most evident in Peruničić's treatment of his antagonist, the snitch Bruno (played with surprising vulnerability by Bruno Veljanovski). Rather than

rendering him as a one-dimensional Judas figure, the director grants him a haunting complexity—we glimpse in his terrified eyes the same survival instinct that governs Marko's own moral calculus. It's Gordana Đokić as Ana, however, who provides the film's emotional-theological anchor. Her award-winning supporting performance embodies what Emmanuel Levinas would call "the face of the Other"—that irreducible human presence that demands ethical response beyond systems of justice or revenge. When she intercepts Marko's trajectory toward violence, Đokić doesn't deliver a sermon; she simply *stands there*, her presence rupturing the narrative momentum toward bloodshed. It's a masterclass in restraint, both from the actress and her director.

Peruničić's €1,000 budget becomes not limitation but aesthetic strategy—the film's lo-fi texture amplifies rather than diminishes its thematic concerns. The stripped-down production design forces us to attend to faces, gestures, the micro-expressions where inner transformation actually occurs. There's something of early Aronofsky here (*Pi-era*) in how necessity becomes the mother of visual invention, though Peruničić's concerns are less psychological thriller than spiritual-realist drama. If the film occasionally stumbles in its pacing—the market sequence feels slightly extended beyond its narrative function—these are the growing pains of a director still calibrating his rhythmic instincts. What matters more is that Peruničić understands something crucial about cinema's relationship to grace: it cannot be explained, only witnessed. The final sequence, where Marko makes his choice, unfolds with an elliptical ambiguity that trusts the audience to complete the moral geometry themselves.

In a contemporary cinema landscape saturated with revenge narratives that fetishize violence as character development, 2

Minutes dares to suggest that the most revolutionary act available to the dispossessed is the refusal of vengeance. Peruničić has crafted a film that sits in productive tension with Robert Bresson's *Pickpocket* and the Dardennes' working-class Catholicism, yet speaks with an authentically Serbian voice grounded in Orthodox spiritual traditions of radical forgiveness. For a filmmaker who spent four years washing cars and delivering food to finance his calling, Peruničić demonstrates that art born from struggle carries its own indelible authority. *2 Minutes* is rough-hewn, occasionally unpolished, but radiantly alive with the urgent questions that matter: Can we be forgiven? Can we forgive? And perhaps most crucially—what does it cost us to choose mercy when rage feels like survival itself? This is independent cinema at its most vital: cinema that wrestles with God in a Belgrade alleyway and refuses to let go until it receives a blessing. — Reviewed by Adrián Pérez.